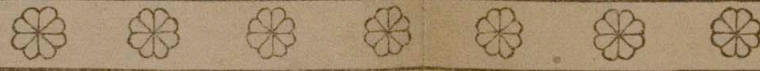

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας ιαός υφίσταται ένα
δελή ποίς δι' φροβία την
λάλησιν. — ΨΥΧΑΡΗΣ.

Διδάσκων των λέξεων
είναι ο λαός.
ΣΟΛΩΜΟΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ε' * ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 18 ΤΟΥ ΝΟΕΒΡΗ 1907 * ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΑ ΑΡΙΘΜ. 2 * ΑΡΙΘΜΟΣ 270

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΨΥΧΑΡΗΣ. Η "Αρρωστη Δούλα (συνέχεια). ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Ένα υπέροχο ποίημα — Ο "Ασπρος.
- ΣΤ. ΡΑΜΑΣ. Από το νέο βιβλίο του. — Εισαγωγή.
- ΕΙΣΑΓΙΟΣ ΠΑΝΙΩΤΗΣ. Ο "Μικρομέγας" του Βολταίρου.
- Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΝΟΥ. Στά Δωδεκάνησα — Πέτρο.
- ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Α. Β., Ρ. Γ., Κίωσας Κόμης, Θ. Κ. ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΣΗΜΟ

Η Έλληνική Κυβέρνηση παρασημοφόρησε τον κ. Ψυχάρη με το χρυσό σταυρό του Σοτήρα. Χωρίς να πούμε το χιλιεπιπλέον πού πώς δηλ. τούτη τη φορά το Έλληνικό παρὰσημο τιμήθηκε, συχωρόμησε την Έλλ. Κυβέρνηση πού έκαμε το καθήκον της, άγνωσθέντος έτι: έπίσημα τη σσηφή κ' έθνική εργασία του τιμημένου πρωτοεργάτη της: Ιδέας.

ΕΛΛΑΤΥΠΩΜΑΤΑ

Ο ΑΣΠΡΟΣ (*)

Φίλος δέν ειχα πολλούς εκεί κάτω, στής Ασίας τα μέρη. Γνώριζομνος πού κίβρισε τον καιρό μου ειχα πολλούς. Κάθε λίγο έρχότανε κι από ένας το βράδι να περάση την ώρα του. Έγώ την ώρα μου ήξερα πώς να την περάσω. Μετάφεριζα τότες τον "Ομηρο. Μα οι άλλοι — πού να το φανταστούν εκείνοι πώς έγώ την προτιμούσα τη μουραζιά!

Μουραζιά εϊπα; Καλέ, τί λέω! Συντροφιά, κι από κείνες! Πρώτα ο "Ομηρος. Ύστερα τα Λεζικά μου. Άφησε πιά σημειώματα, σκόλια, χορτιά, καλαμάρια, πέντες. "Ολ' αυτά σου μιλούνε, σέ βλέπουνε, σ' αγαπούνε σά γράφεις. Αοκίμασε να γράφης ένα στίχο με ξένο χαρτί, σέ ξένο τραπέζι και με ξένο μελάνι, και βλέπεις διαφορά. Είναι σά να κοιμάσαι σέ άλλο-νυδ κρεββάτι.

Κι ως τόσο πάω να λημονήσω το μεγαλύτερό μου φίλο τα χρόνια εκείνο. Πάω να λημονήσω το γάτο μου, πού ακόμα σπεράζεται ή ψυχή μου σάν τον άποστολό.

Μου τον έφεραν ένα πρωί δόδρο, — άσπρο γατάκι σάν κονιέλλι. Μιά χαρά να το βλέπης. Μικρό μικρό, μελακό, παχουλό, ήμερο, με τα μεγάλα τα μά-

τια τα προσονόητρα, και με * άγελάκι του πίσσα μαύρο. Λες κι δλο χαμογελοός με το γατίσω εκείνο χαμόγελο πού τέλος δέν έχει. Έτσι είναι φτιασμένο, βλέπεις, το στόμα του.

Παιχνιδιάρικο λέει; Μα τα παιχνίδια του τ'άβλεπε; και δέ χόρτανε. Κουνοίτα να περνούσε απ' έμπρός του, πηδούσε όλόρθος, κειάρα ή ράχη του, φρόντα όλόστερη ή ούρα του, σπίνες τα μάτια του. Μιά και δυό, και ξεχιμάζε τότες σάν άέρα σά δαιμονισμένος πού κινηρούσε ένα ήτοις.

Τό φαει μας πάντα μαζί. Έπιγε το γάλα του γλήγορα γλήγορα, και σάν ήλιωρε αυτός τα γαλατωμένα του γένεια, έγώ απόσωνα τότες το δικό μου φαει. Καθίσαμε ύστερα στή σπηλιά. Έγώ στήν καρέγλα μου, αυτός απάνω στο μωλιότερο Λεζικό Πόσος φροός τονε χρεάζομνον ήμιο το Γατζι, και δέν πήραμε ή κοροδιά μου να τον ήδωμο το πικρόσος, εκεί πού μισοκοιμότανε γουνογοκίοντας.

Τι τα θές! Γενήκαμε φίλοι άχόριστοι. Στιγμή δέν έφηνεγε από κοριά μου. Κατάπνε να ρουϊφθούμε ένας τον άλλο τόσο καλά, πού ως κι ή θύμωσα, αυτός τη δουλειά του.

Περάσανε μερικοί μήνες, μεγάλωσε το γατί. Όρες ώρες μου ξεφηνεγε ήμνος τώρα, και δέν το ξανάβρισκα εύκολα. Πότε στο περιβόλι έκοψε βόλτες, πότε παρξέω, κιάσους τρέπουνε και σέ ξένα σπία. Μιά μέρα μάλιστα τον είδα και ραχάτετε απάνω σέ μια στέγη πού ειχα κάτω από τον άψηλό ήμισκό μου. Τι τον έφερε εκεί πέρα, δέν καλόκατάλαβα στήν αρχή. Κιότσι ήμνος παρατήρησα πώς σιού άντικρινού του σπαιού τα κεραμίδια, πού όρόρος στενός τα χώριζε από τα δικιά μου, ραχάτετε ήλλη γάτω, με μάτια κι αυτή μισόκλειστα. Σά να μωριότρεκα τότες κάτω. "Ομως μήτε ο δικός μου ο γάτος, μήτε ή φιλενάδα απ' άντίκριν δέ μου δόκινε την προσωμική άφορμή να ήτοιμαστώ τίποτις προχωρημένες άγάπες άναμεταξύ τους. Έτσι, σά να βρισκότανε ακόμη σέ ξεχώρον κόσμο ο καθέννας.

Όρες κι ώρες περνούσαν κιάσους, κ' έμνησκαν οί δυό τους σ' αυτή τη βενια μελέτη. Λες και πρόσμενε ή άντικρινή ή γάτα να ώριμωση ή δουλειά. Λες και πλέγανε στο μεταξί τα όνειρά τους, την ποιήσή τους.

Έμένα αυτά δέ με ποίναρξέτε. Συννευσμένος νάχω πάντα τον "Ασπρο κοντά μου, σά να ζούλενα τώρα. Σά να μιν μαρουόσα να δουλέμω με την καρδιά μου, καθός τα πρώτα.

Μιά πρωινή, σιτι σηκώθηκα, άκούγω ψιλή, ξεσερμένη φωνή, σά νάκλαγε μαρό. Άξαρνα σταματάει ή φωνή σά να την έκοφαν με μαχαίρι. Κατόπι άρχισε ένα χαμηλόφωνο βουνηπό, πού δέν τέλειωνε.

"Όσο πήγαινε μάλιστα, άνέβαινε. Τέλος σταματάει κι αυτό. Δέν ξενοκούστηκε τίποτις μερική ώρα. Έκει πούπαινα ήμνος τον καιρό μου, — και το γάλα του "Ασπρο πλάγι για νάρθη κι αυτός, — άκούγονται σαστά γατίσω ξεφουνητά, πού λάθος πιά δέν ειχε.

Στηνόνουμαι και σκέψω να δώ από τον ήμισκό. "Ο "Ασπρος μου απάνω στή στέγη από τη μια, γέροκος σταχτής χάτος από την άλλη, όχι και πολύ θρεμμένος, παλιός παλαιστής ήμνος, πολύπαθος, πολύξερος, και μυριόπαθος. Το πρόσσωπό του εϊτανε ζουγρυφιά μονάχη άγρυπνιάς και παραλοκίας. Αμέσως τήννοιωσα πώς για καλό δέν ήρθε στά κεραμίδια μου απάνω πώς δέν του άρεσε το "Ασπρο ή όμορφιά, ή νότη κ' ή κολοθρυφιά, πού τόσο καιρό τα όνειρεύονταν ή άντικρινή ή γάτα, πολλά του άγατημένη, τώρα ήμνος δίχως άλλο τα γούρις με πιότερη κάμνη κι άδωμορσία πού την άφαιού τον. κ' ήρθε λοιπό να μετρηθί μιά και κολή με τον καινούριο αυτό τον Πάολο, και να τονε φάη με τις νυχές του.

Σώπαυαν τη στιγμή εκείνη και κοιτάζαν ο ένας τον άλλον κατάματα. Μήτε τριχα τους δέ σάλανε. Άσάλευτος κ' έγώ, να μιν τους τρομάξω. Ήξερα τί θα γίνη άπίσως και σάλανε ένας τους. Θα ξεχιμάζε μονομιάς ο άλλος, και θα τονε σπάρουζε με τα νύχια του.

"Άλλο τρόπο δέν έβλεπα για να γλιτώσω τον "Ασπρο μου, παρά να περξέσω τον ξένο γάτο νερό και να τονε διώξω. Ξανομαίταιω λοιπό σιγατά σιγατά και παίρνω ποτήρι νερό. Βγαίνω πάλε, σημαδεύω, πετώ το νερό. Περάει το ήζμο απάνω από τη ράχη του ξένου γάτου, και χύνεται δλο σάν "Ασπρο μου! Έγιναν όλα άνε σβόος. Ανατρομάζει ο "Ασπρος, ξερμάει ο σταχτής και του καθίζει δυνατή και βιθειά νυχιά στο πλενρό του. Κόκκινο άμέσως το κάτασπρο εκείνο πλενρό! Ακόμα το βλέπω το αίμα. Έφηνε ο ξένος ο γάτος άστροπή σά με είδε. Ξεκίνησε κι ο λαβρωμένος μου ο "Ασπρος να φέγη κι αυτός. Πήρ να κατέβη ήμνος κοινοστάθηκε μιά, και γούρισε και με κοιτάζε. Εϊταν περιλπητή ή ματιά του. Σά να μουίλεγε πώς δέν το πρόσμενε τέτοιο κάμωμα από τον πιστό του φίλο. Πήδηξε κάτω ύστερα, και χάθηκε κι αυτός απ' όμπρός μου.

Περάσανε μέρες, βδομάδες, μήνες περάσανε, και δέν ξενοφάνηκε πιά ο "Ασπρος! Πρέπει να φύρησε, εϊπα. Έββαλα άνθρώπους να τονε βρούνε, ρούτηξα, γύρεψα, όλα τού κάκον.

Μιά βραδιή, σιτι άρχιζε να σκοτεινάξη, εκεί πού περπατούσα στο περιβόλι όλομόναχος, άκούγω γατίσω φωνή, σάν παρασυνάριχη. Κάμνω να δώ, — ο "Ασπρος! Εϊταν τώρα λυγρός, ειχε και το σ-

*) Αυτή την ιστορία μου τη δηγήθηκε ο Πάλλης. Διότις του εϊταν ο άσπρος γάτος.

μάδι της λαβωματιάς στο πλευρό του. "Ετρεμε από η συγκίνηση. Με χλιαρά χαδενικά μου λόγια σκέβω ά τον άγγίζω, να τον πάρω στην άγκαλιά μου. Μόλις με βλέπει κοντά του, ένα πλήγμα, και γίνεται άφαντος πάλε.

Δέν τον ξαναείδα πιά από τότες τόν "Άσπρο μου.
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΦΟΙΝΙΚΟΛΟΓΑ

α.

Πόθοι γενούς, δαου δέν ξέρει
ζωή και βυός να θνοιάζει,
καράβια μοιάζουν ποι στην άμμο
τρολλού τή χέρι σκεδιάσει.

Και κει που στέκει και λογαίξει,
Πώς είναι και καρβοιάζει,
Ξεσπάει τή κήρα και τή λέγει
εστό λάκκο ποδιναγες, να γέρει».

β.

Σαπονογένητες φροναιίδες
μέ πόσην έδικολιά πέτινε,
πόσες άντήλεις δέν άφίνου,
που και διαμάρτια ξεαεργάνει.

Περαδία που στο χώμα μένου,
κ' έκείνες πάνω πάντα πάνε,
πλόιτο σ' έμάς αιά να δίνου,
κ' έκείς σ' άγρια να ξεσπάνε.

"Έτσι πορόμοια δλόγηά μας,
πόσοι, για δόξες, δέν περνάνε!
κι όμως, αλλόλομο σά έθνη,
που φροναιίδες κυβερνάνε.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΜΕΛΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

II

"Έτσι από τή παραπάνω μπορούμε να δειζουμε τόν καθαυτό σκοπό τού βιβλίου, όρίζοντας τή θέματα, που θ' αναλύσουμε στα τρία μέρη του: Άον 'Εξετάζοντας τή ποιότητα τής 'Εκπαίδευσως από τ' άποτελέματά της, για να φραει τή πόση άπα-

(*) 'Η άρχή του στή 269 φύλλο.

ΨΥΧΑΡΗΣ

Η ΑΡΡΩΣΤΗ ΔΟΥΛΑ

"Ο καημένος ή Άντριάς δέν τή ύποψιάζτανε πώς ή άγάπη του έκείνη, που τού βαρούσε τή συνειδήσή του, στάθηκε ή μόνη άληθινή άπόλαση στή στωγή τήν ύπαρξη τής Κατινούλας. Άγάπη θέλει ή άβυσσος και χωρίς άγάπη δέ ζή. 'Ός κ' ή άμολόγητη άγάπη τού Άντριά, ως κ' ή δική της που άγάπη δέν τής φανότανε να είναι, τής άκούσανε για να ζήση, για να θειη τή ζωή. Μά ή Άντριάς που κατάλαβε πιά τήν καρδιά του, τρωμάζε όσο πήγαινε, γιατί σά νάβγατιζε όλόνα ή λαχτάρα του να μνήση πλάγι της, να μην άπομακρύνεται ούτε στιγμή, να τήν κοιτάζει. 'Ο Άντριάς που γνωρίζει και τόν έρωτα, ή Άντριάς που μέ τήν πέτρα του φαντάζεται άμείως τήν άγάπη όπως είναι στο πραγματι-

(*) 'Η άρχή του στή 228 φύλλο.

ραίτητη είναι μια μεταρρύθμιση τού Σχολείου. Βον) 'Εκθέτοντας τή πιά πρέπει να είναι ή 'Εκπαίδευτική Μεταρρύθμιση στή πνεύμα και στίς λεπτομέρειες. Καί Γον) 'Εξηγώντας τή πώς θα γίνει ή Μεταρρύθμιση ύστερ) από μια ειρηνική πνευματική επανόρθωση.

Τό ό,τι πρέπει να στρέψουμε όλοι μας όλη τήν προσοχή μας στήν άναμόρφωση τού Σχολείου, γιατί από τήν προκοπή του πρέπει να προσδοκουμε τή καλύτερα τής καταστάσεως, πολλοί και καλοί τή είπαν κ' έξώρισαν μάχιστα τούς ειδικούς και τούς νεους να δουλέψου για τή σχολείο με όλη τή δύναμη τού είναι τους και μέ τήν πεποίθηση, ότι θεμελιώνοντας τή έθνική σχολείο μαρθών για τή σκιμπώσατο έθνική έργα.

'Αλλά για να έμπειδοθει ή πίστη στή προτεινόμενο γιατρίκο πρέπει πρώτα πρώτα να έξκακριωθεί τή διαγνωστική τής άρρώστιας.

Χωρίς να λογαριαζουμε όμως, όσα μπορεί να είπώθηκαν άλλου για τή διαγνωστική, δέν είναι δύσκολο να φραει τή πόση από τήν καλή ή τήν κακή, κατάσταση τής 'Εκπαίδευσως έξαρτάται τού κράτους ή πολιτικοκοινωνική και πνευματική προκοπή του.

Είναι πασίγνωστον ότι για τή μόρφωση και τήν ανάπτυξη τών πολιτικών, τών κοινωνικών και τών πνευματικών προτερημάτων ένας λαού συνεργάζονται συντελεστές φυσικοί ή ανόνοιοι, ή ανόνοιοι, μέν παραχθέντα τεχνικά. Φυσικοί αίνουιοι, όπως τή κλίμα, ή χαρακτήρας και ή κληρονομική ζυκτικότητα τής φυλής, ανόνοιοι, όπως οι ιστορικές παραδόσεις, ή θρησκεία, τή έθιμα, τή συμπεριφορά τών τάξεων, τή πολιτεία. Καί ό τεχνικά, ή Άνατροφή, ή 'Εκπαίδευση δηλαδή. 'Ο τεχνικός μάχιστα θα έπρεπε πάντοτε να υποτασσέται με τούς άλλους.

Οι φυσικοί αίνουιοι και ανόνοιοι συντελεστές ή είναι άδύνατο να μεταβληθούν, ή μεταβάλλονται τήσο άργά, ώστε μπορεί να θεωρηθούν άμετάβλητοι. Καί είναι μέν βέβαιο πώς τή πολιτεία μπορεί να τ' άλλαζουμε, άφω έξαρτάται από τή θέλησή τού λαού ή τήρησή του, μά για τήν Ελλάδα ή όπια δήποτε μεταβολή του θα είναι τήση καταστραπτική, ώστε δικια πρέπει να θεωρηθεί άδύνατη.

'Απομένει, λοιπόν, μόνο ή Άνατροφή, συνλεστής μεταβλητός για τήν Ελλάδα, που μπορεί με τή μεταρρύθμισή της να καλλιεργεί τήν κατάσταση τού τόπου μας.

"Αν τή πολιτεία μας δέν ήταν ελευθερή, δημοκρατική, σάν τή δική μας τή συνταγματική, πολύ πιθανόν τή κράτος να πρόκοβε με μια φωτεινή διοίκηση τού Έθνός ή τών Όλλήγων. Καί τότε ή σχολική άνατροφή, τουλάχιστο για τήν πολιτική άρετή τού χαρακτήρα τού κράτους, δέ θα είχε τήσο άπόλυτη σημασία. 'Ισως ίσως και για τήν κοινωνική. 'Όταν όμως τή πολιτεία είναι δημοκρατική, σάν τή δική μας, τότε από τήν ποιότητα τής εκπαίδευσως, έξαρτάται τή πνευματική, όσο και ή πολιτικοκοινωνική άρετή τού κράτους, όταν μάχιστα τή πράγματα μας βελτιώνουν, ότι όσοι δικαιούν τήν πολιτεία και τήν κοινωνία κανονίζου τής πράξεις τους σύμφωνα με τή άτομική, ή τή κομμιατικό πολιτικό και ύλικό συμφέρον, δότι δέν άποτελου από ιστορικούς λόγους δικαιούταν τάξη, άλλα συμφορίαν άτόμων που λίγο λογαριαζου τήν λαϊκή σεβασμό, τόν άπαραιτήτο αυτόν όρο τής καλής διοικήσεως.

Τό γεγονός, λοιπόν, ότι από τή μόρφωση του έξαρτάται ή πολιτικοκοινωνική άρετή ενός λαού, μάχί με τή άλλο γεγονός, ότι ή Έλληνική λαός είναι άνίκανος ν' αυτοδιοικηθεί, γιατί τού λείπει ή άνατροφή και ή μόρφωση, ύποδειχου να είναι μίση θεωρητικής. Τό ν' άνειθεί ή λαός μορφούμενος με καλή Δημοτική 'Εκπαίδευση, ώστε να φραει στή μορφωμένο πολιτεία του. Ν' άνατραπει, δηλαδή, ή λαός και να μορφωθεί τήσο, ώστε να μη γυρεύει να τού έτοιμάζου οι κυβερνήσεις του Νόμου ή να τού χρησιμεύου σάν άλυσιδές, μά να γίνει έξίς ν' αυτοδιοικείται ελευθερός. Γιατί επί τέλους τή περισσότερο που μπορεί ν' άπαιτήσει ένας λαός από τήν κοινοβουλευτική κυβέρνησή του είναι τή ν' αντιπροσωπεύει κάθε φωνή τή κλήρημά του, τή θέλησή του, τή γνώμη του.

Οι σκέψεις αυτές έπιβεβαιώνονται από τή μελέτη τής εξέλιξης τών δημοκρατικών πολιτευμάτων — σάν τή δική μας — που μας δόχηει στο συμπέρασμα, ότι για ν' αυτοδιοικηθεί πραγματικά ένας λαός πρέπει ν' άποκτήσει και τυπικά τή δικαίωμα τού Referendum, που στή δημοκρατικά πολιτεύματα υλοστασιακά έπρεπε να είναι ίκανός να τή έξασκει πάντοτε 'Έπρεπε, δηλαδή, να είναι τήσο μορφόμενος, ώστε στήν άναβέωση τού νόμου, άπ' αυτόν τήν όδια, να μπορεί να ξεγορεύσει, άν ή νόμος άποβεί στή στο γενικό συμφέρον κ' άν αυτό και μόνο έπιζήτει.

'Ο Έλβετικός λαός, που σέ μερικά κανόνια ά-

κό, τήν τρέμει περισσότερο από τή γυναίκα, που ένα όνειρο πάντα τής βολοσκοπάει τή πράματα τής άγάπης και τής δημιουργίας. Για τούτο τυραννιότανε ή Άντριάς. Άν ήξερε πώς δέ θα ξαναρχότανε και τού χρόνου στή Χαμουνοκόρη, ή δύστυχος δέ θα παιδεύτανε άρα κροβέντιαζε ή καθε φορά που καθότανε ώρας με τήν Κατινούλα. Τόν τρωπούσε ή συντροφική τής και στή δουλειά τού άπάνου. Πέρασε όλο τή καλοκαίρι βρασιονιόμας, άνήσυχος. 'Ισως παλε τήν άνησυχία του τήν έφερνε κ' ή άβήσπια που τόν άπόσπεσε. Άνησύχιας, χολόσκιας, στανάχωρήθηκε για και άσημάντα περιστασιακά που άκούου θήσανε, τή ένα τόν Τρωγάτη, τή διεπτερο τού Σταβρού, τή διεπτερο μάχιστα κομικά. Στήν έξοχική τήν ύπαρξη τού, καθαρό, τίποτα δέν άκούου θήσανε, τίποτα σπουδαίο. Μά ή Άντριάς όσο κ' άν τόν τρώκεσε ή ζωή, όσο κ' άν τού χάλασε τή βασίμη του τήν ένεργεια, όσο κ' άν τού καταπάτησε τήν κανονικά του, συλλεγιότανε συχνά πώς έσως και να κυβερνήτανε άσημάντα ή όλος, ίσως και να γελοσάθηκε, δέν πειραζέει, ή κανόνια όμως δέν έπαβε γι' άπτό να είναι ή άπαραίτητη άρχή, και πονούσε άμα έβλεπε να τόν τ' αλαπατούσε. Είχανε στίσι μια μισία, που λένε, δηλαδή μια μικρή δούλα που βου-

θούσε τις άλλες κ' έφραζε τή βοαδι. Από τήν Κατινούλα έμάθε τή ιστορία τής 'Η Άναστασία ή θελε να παντρεσθή κ' ή μεγάλη της άδερφή τής έβαζε λόγια, νηηιαση τήν παντρεσθή και να μην πάρη τή νό. 'Η άδερφή της παντρεμένη, μέ έξη παιδιά, και θεόρωγρη δέν τής σέφεανε λοιπόν ή γάμος, γιατί θεχανε τόν παρ που κέρδιζε ή Άναστασία. Μεπολαβήσε ή Άντριάς, τάσιαζε. Στή μεταξύ έβήσπιασε ή Άναστασία. Τής είπε να πάρη στή γιατρίο κάτω τής Κερακιάς. Άδύνατο. Δέν πήγαινε που δέν πήγαινε τή κορτίσι. Γιατί; Τού τή ζήηος ή Κατινούλα. Γιατί δέν πήγαινε, έβήσπιασμένη κιάλας, οι Κερακιάς, οι χωρικοί, μπορεί να στογάζοντανε πώς και τρέχει, πώς φοβάται μήπως παρωρα ξετροπήση στή μέση κανένα μωρό.

«Κατινούλα μου, άναστάντζε ή Άντριάς, πώς θέλεις να γλυτώση ποτέ της ή άβρωπότητα; Τί πιά από παρ να γυρίσης μια σουβουλή τού γιατρίου; Μή τήν πρόληψη τήν άκάνουστη χυχακάνουονται γενείς και γενίς».

«Άφέντη, έρω στή θέση σας θα τής μιλούσα, ή σάν προσμάζε, τής μιλώ και θα τήν πείσω, άπάντησε ή Κατινούλα. Μην άπελπίζεστε, άφέντη, και μέ τήν καλοσύνη σας ίσως άλα θα τή βελίφε-